

8062
29967, II, B, 9, 123

MISJON OTROK.

Pod tvojim banderam o Jezuščik! želim vojšak biti.

V Ljubljani 1876.

Tiskala Klein in Kovač (Eger).
Lastna založba.

JOSTO HOLŠIN

Pnisem ste
sebnost na
mojega
po popolo
gnjezo,
spolnuje
smo tud
igrah.
debelega
sabla iz
polku in
vriš. In
in cesar
prihajati
mi pa
Avstrija
noben
čas in
polka.
Ogre z
in pog
so se
mi je
zavolje

Misijon otrok.

Pred več kot dvajsetimi leti, ko še prvih čevljev nisem stergal, polastilo se je odraslih ljudi neko posebno nagnenje: vse je hotlo v vojake iti. Tudi meščani mojega rojstnega kraja imeli so navado vsako nedeljo po popoldanji službi Božji se v orožji vaditi. Pa „kakoršno gnjezdo, taka ptica, kakor oče, tako sin“, ta pregovor spolnuje se pri vsaki reči; zato se ni bilo čuditi, da smo tudi mi otroci svoje naj večji veselje imeli v vojaških igrah. Vsaki boljši deček moral je imeti svojo čako iz debelega papirja, ošive na obleki iz rumenega papirja, sablo iz pravega kositarja. Jaz sem bil bobnar pri našem polku in sem delal s svojim bobnanjem strašen hrup in vriš. In kolika je bila tudi naša svestoba do domovine in cesarja! Ko nas je okrajni glavar videl v verstah prihajati, nas je pohvalil dobrovoljno se nam smejaje, mi pa smo bili že takrat za terdno prepričani, da mora Avstrija na veke stati, ker mi bi jo ne bili pustili na noben način razpasti. Bil je pa takrat nemirni vojskni čas in tudi v moj rojstni kraj prihrumela sta dva ogerska polka. O koliko veselje bilo je nam otrokom gledati te Ogre z dolgimi zavihanimi berkami! bili so veliko hrabriši in pogumniši viditi, kakor vsi naši meščani. Na ulicah so se vtaborili in orožje v piramidah razpostavili. Kako mi je pač pri tem pogledu serce veselja vtripalo! po noči zavoljo same serčnosti nisem mogel spati in ko so se na

jutro vojaške trobente zaslišale in so vojaške čete že začele odhajati, sem se tudi jaz iz hiše zgubil in sem jih spremljal več kot uro daleč. Poslednjič je pa vendar pokoršina, ki sem jo bil staršem dolžan, premagala strast in vernil sem se zopet domu. Dolgo še pogledoval sem za vojaškimi četami in sem si mislil sam pri sebi: zakaj bi ne smeli tudi mi otroci pri tolikanj imenitnih prigodkih sodelovati? Pozneje postal sem dijak in sem se učil tudi svetno zgodovino; tukaj slišal sem tudi o „križanskih vojskah otrok“. Bilo je namreč pred 700 leti. Sveta dežela Palestina prišla je nejevernikom v oblast in svete mesta, kjer je bil Jezus rojen, križan in pokopan, bila so oskrunjena od kervoločnih Turkov, ki so kristjane hudo mučili. Ko so kristjani v Evropi to zvedili, jih je močno vžalilo in z nepopisljivo navdušenostjo zbralo se je veliko naj serčniših mož, ki so bili pripravljene vojsko skupaj spraviti in iti z njo v sveto deželo. In zares, Božja pomoč jih je povsod spremljala. Po mnogo hudih bojih in veliko slavnih zmagah, prišli so do obzidja Jeruzalemskega mesta, katero si kmalo osvojijo, povzdignejo Kristusov grob zopet v prvotno čast in vstanovijo ondi keršansko kraljestvo. Pa nejeverniki ne mirujejo. Vnovič se vzdignejo v veliki vojski in treba je bilo novih križanskih vojsk (tako so se namreč ti boji za sveto deželo imenovali). Okoli leta 1212 bili so zopet kristjani v Palestini hudo stiskani in Inocencij III. papež slavnega imena, zbiral je zopet vojsko skupaj, da bi jo jim v pomoč poslal. Kar pa ni mogel doseči pri odrašenih ljudeh, dosegel je pri otrocih. Otrokom šel je papežev klic na pomoč k sercu. Borni pastir iz Francoskega. po imenu Štefan, prehodil je mesta in vasi in je klical: „Gospod Jezus Kristus, daj nam sveti križ zopet v našo oblast“. In kamor je

prišel, povsod je dobil mnogo enako mislečih junaških dečkov, kateri so mu z enako navdušenostjo sledili in če jih je kdo vprašal, kam nameravajo iti? „K Bogu čez morje hočemo potovati, sveti Kristusov križ gremo iskat“, bil je odgovor. Vse oviranje staršev bilo je zastonj; na tisoče šlo jih je čez morje. Enaka navdušenost za Kristusov križ polastila se je tudi na Nemškem nekega dečka po imenu Nikolaja in tudi njemu je sledilo 20.000 dečkov. Ko je papež Inocencij to slišal, je zdihnil in rekel: „Ti otroci nas osramotijo; med tem, ko mi spimo, gredo oni s toliko serčnostjo stiskanim kristjanom v sveto deželo na pomoč“. Ali vžalostilo ga je pa tudi, ko je videl, da je ta njih gorečnost, premagala otroško pokoršino, ki so jo bili svojim staršem dolžni. Temu njihovemu početju je pa zato tudi manjkalo Božjega blagoslova; večina namreč teh junaških otrok, našla je v gozdih, pušavah in na morji svoj prezgodnji grob. — Ko sem kot dijak to žalostno zgodbo premišljeval, se mi je zares v serce vžalilo in sem si mislil: kaj res ni dano otrokom, kaj znamenitega in imenitnega za čast Božjo storiti? Pozneje bral sem popis življenja svete Terezije, koliko gorečnost za razširjevanje Kristusove svete vere je ona že kot otrok imela; kako se je ona s svojim malim bratom napotila nejevernikom sveti evangelij oznanjevat. Pa Bogu zopet ni dopadlo to njeno početje in jo je zopet k njenim staršem nazaj pripeljal. To bi bil tedaj zopet nov dokaz, kakor da bi otroci nič imenitnega in posebnega storiti ne mogli. In vendar — zakaj jim je pa Bog to željo v serce vsadil? — Sedaj, predragi otroci, sedaj pridem do tega, kar sem se namenil vam povedati in kar je namen teh verstic, le pazno me poslušajte!

Res da niso otroci vstvarjeni, da bi to, kar je dobro

in pravo z orožjem branili, da bi se čez morja med nejevernike podajali in njim svet evangelij oznanjevali, ne, zato jih Bog ni odločil, zato je Bog druge može poklical. Ali namesto tega dal je Bog otrokom neko drugo zelo imenitno nalogo, katero izverševati jim je lahko in prijetno in ta je: molitev in ljubezen. Otročja molitev in ljubezen ima tolikanj čudovito moč, da gane Boga in ljudi, pretresa nebo in zemljo, oblake in nebesa predere. Toliko moč ima tedaj otroška molitev in ljubezen, da tudi odrašeni ljudje morajo poprej otroci postati, če hočejo kaj posebnega izveršiti, ali z drugimi besedami: tudi odrašeni ljudje, morajo biti priprosti, pobožni, nedolžni, ponižni, brez zavisti, brez sovraštva, če hočejo da bo Božji blagoslov njih dela spremljal. Še celo svojim apostelnom je naš Gospod Jezus Kristus rekel, da morajo otroci postati, če hočejo, da bo njih prizadevanje dober vspeh imelo: „če ne bote postali, kakor otroci, ne bote šli v nebeško kraljestvo“. Zatoraj zapomnite si dobro: če hočete vi otroci kaj velikega in važnega za čast Božjo in za prid človeštva izveršiti, zamorete to le po svoji molitvi in po svoji ljubezni doseči. In če so keršanski otroci vse Evrope v tem enih misli, se bo kmalo vidilo, da tudi otroci zamorejo kaj velikega in imenitnega storiti! In zdi se mi, da je Bog na tako zvezo in vzajemno delovanje vseh keršanskih otrok že dolgo čakal in da je prav do sedanjega časa neko zelo imenitno in veliko delo za otroke prihranil, da bi tudi oni imeli kaj opraviti in da bi nad tem veselje vživali. Prašate me: kakšno delo vendar je Bog za otroke prihranil? Dobro, jaz vam hočem precej povedati: Keršanski otroci morajo nejeverne ajdovske otroke rešiti! morajo Kitajsko in druge nejeverne dežele pokristjaniti!

Morda ste že kaj slišali o veliki Kitajski deželi, čegar prebivalci so v svojem malikovanju že tako daleč zabredli, da celo svojih novorojenih otrok na tisoče v vodo pomečejo ali jih na kak drugi način pomorijo, kakor pri nas nekteri ljudje z mladimi psički ali mačkami storijo, če se jim jih preveč narodi. Pa tudi v družih malikovalskih deželah Azije in Afrike se v bogim otrokom ne godi veliko boljši kot na Kitajskem. Ker večina izmed vas še ne ve prav, kako se revnim ajdovskim otrokom godi, moram tukaj že nekoliko več o tem govoriti.

Z ajdovskimi otroci se je vselej prav žalostno godilo. Pri večjemu delu ajdovskih narodov so smeli očetje z svojimi otroci storiti, kar so hotli; smeli so jih poklati, al na cesto vreči, al prodati. Tudi pri tako imenovanih omikanih ajdovskih narodih, pri Rimljanih in Grkih, ni nič boljši bilo. Ja pri Grkih je blo zastran slabih in grdih otrok naravnost prepovedano, jih zrediti; in ker so se bali, de bi morebiti kak oče iz usmiljenja takim otrokam prezanesti vtegnil, je blo zapovedano, jih uradniku pokazati, de naj pregleda in presodi, al naj živijo al umrjejo. Clo nar bolj sloveči ajdovski modrijani Aristotelj, Plato i. t. d. so to grozovitno ravnanje potrdili.

Le ljubimu Zveličarju in njegovu sveti veri se imate otroci zahvaliti, če je zdaj v keršanskih deželjah vaša osoda vsa drugači, ako zdaj starši usmiljeno vašo slabost in nezmožnost, si pomagati, podpirajo, za vas ljubeznjivo skrbijo, zato ker jim je to oostro zapovedal.

V ajdovskih deželjah pa je kakor sim že rekel vse drugači, tudi tam ubogim otrokam nič boljši ni, kakor v poprejšnih časih. Le poslušajte, kaj nam misjonarji, in tudi neduhovni ljudje, kateri so bili v ajdovskih deželjah, čez to pripovedujejo.

Sloveči mornar Dimont d' Urvil piše: Milosrčnost, očetovska ljubezin, usmiljenje, to so čednosti, katerih Kitajci ne pozna, ker le sam z saboj opraviti ima. Tej samopridnosti, ktera človeka do živine ponižuje, je brez dvoma neizmirno število otrokoumorov pripisati, katerih priča je deželja vsako leto. Ne le de se vlada zoper tako strašanske hudodeljstva ne vzdigne, jih še le trpi in skorej poterdi; saj opravilo policajev v Peking-u tudi v tim obstoji, de vsako jutro otroke naberajo, kateri so bili po noči na ceste vrženi. Zertve, al žive al mrtve, bodo na kola naložene, in iz mesta spravljene. Nekteri pisavci število vsakoletnih otročjih umorov stavijo na 30 tisuč; drugi na 10 tisuč. Tisti domači rojaki, ki pri rekah stanujejo, svoje otroke v vodo pomečejo, potem ko so jim čutaro iz buče na vrat privezali, s tim bodo glavice nad vodo obderžane. Ne malokrat je viditi otroške mrtve trupla tje po vodi plavati, ktere memogredoče barke tako malo porajtajo, kakor de bi bli cerknjeni psi.

Grof Bova pripoveduje v bukvah: „Popotvanje okoli sveta“ med drugim to-le: „Na popotvanji v tako imenovano mrtvaško mesto Kantonsko pridejo popotniki na umazano polje, kjer oddeleč mali jerbasčik zagledajo, ki se gible. Čudno se jim to zdi, bližej gredo, in prežejo tkanino, v ktero je bil jerbas zašit, in najdejo v njem umirajočiga, napolzmerzneniga otroka. Ravno hoče v njih rokah umreti, kar vpitje v bližnim grmu zaslišijo, in v njega trnju družiga otroka, ki se z smrtjo vojskuje, najdejo, ki je bil od mraza ves višnjev, njegovi udje so bli strti, in je bil ravno tako brez upanja, kakor uni. Zdaj sim, zdaj tje svojo paznost obračaje so šteli v malo minutah po komaj 500 metrov (al 263 sežnjev) dolgi poti nič manj kakor sedem tacih umirajočih ubozih otrok,

ene polne spušajev, druge z zabodaji z nožem ogrdeni, vsi pa na pol zmrznjeni. Gospod Viljem, Francozki misjonar, popotnikam poznej še globokeji viditi da v to grozovitno navado deželje, ktera misijonu res priložnosti da k nar bolj težavnim delam usmiljenja. Štiri redovnice gredo vsako jutro iskat, in kar v blatu ulic, dvoriš in polja še živih človeških bitij najdejo, jih nesejo v otroško bolnišnico. Imenovani grof je videl tam nabero zadnjih tednov, nekaj čez 250 otrok, večidelj zmed njih v umiranju. Zakaj večidel se otrokam, ki bodo izpostavljeni, še neka močna pijača v usta vlije. Misjonar zagotovi: De ko bi več rok za naberanje imeli, bi vsak dan sto otrok pobrati zamogli. Veči del tih otrok so ženskiga spola, zmed 100 jih je 90, kar jasno kaže, kako malo se v Kini ženski spol obraja. Vzrok te grozovitnosti ni edino revšina, al sramota, al presoje, ampak nevolja al zopernost do večjiga pomnoženja družine, kjer se število otrok, kateri so že, na čez zadosti za domače gospodarstvo viditi.

Neki škof iz Kantona na Kitajskem je 11. januarja 1872. leta pri Božji službi „društva Jezusovega Detinstva“ v Parizu v svojem nagovoru, sledeče pripovedoval, kar je sam doživel: „Nekega dne, pravi on, ko sem po deželi hodil, videl sem iz nekega samotnega kraja veliko krokarjev zleteti. Šel sem gledat, kaj ima to pomeniti; ali — mili Bog! — kaj tukaj vgladam! Tukaj vidim dva mlada, še le pred prav kratkem časom izpoložena otroka, čigar trupla so pa že krokarji vsa izkljuvali in raztergali“. Nekega druzega dne, ko sem ravno odmaševal, primerilo se je, da je prišel k meni učenik verskega nauka, ki me je prosil: „Gospod oče, malo deklice je tukaj, kteremu je lastna mati zavdala; v kratkem mora umreti, pridite hitro jo krstit“. Jaz se podvizam dete krstiti in ono je

v pričo matere, ktera si pa iz tega čisto nič ni storila, da je svojemu lastnemu otrok smrt prouzročila, svojo nedolžno dušo izdihnilo. V misijonih dežele Kanton kerstijo vsako leto kakih 3000 takih zapušenih otrok. Nekaj enacega pripoveduje tudi žlahtni Beaumont. Ko je namreč on potoval na Kitajsko, je na enem samem svojem potovanji (ktero pa ni daljše bilo, kakor kake tri ali štiri ure) v okolici Kantona, ne le enega, ampak celo sedem taci otrok našel, ki so bili vsled neusmiljenosti in okrutnosti svojih staršev že svojemu poginu blizo. Enako sporočuje tudi neki misijonar iz okrajne Mandžuraj na Kitajskem, ko piše: „Pred nekoliko dnevi mi je bilo naznanjeno, da dva zapušena otroka zunaj na ulici umirata. Jaz pošljem hitro po-nje. Pa, Bogu se usmili, kakšna sta bila! Enemu so bili persti porezani in zraven tega imel je še globoko rano na vratu. Drugi ni bil nič boljši. Jaz jih krstim v svoje veliko veselje in še tisti večer so angeli Božji te dve nedolžne duše nesli pred sedež Najvišega“.

Nekoliko dni pozneje prinesli so mi ljudje majhno deklico, ktero je komaj še malo dihala. Njeni obrazek bil je tako s tinto počernjen, da bi bil človek mislil, da je to kaka zamorka iz srede Afrike. Jaz pa se nisem zmenil za telesno nesnažnost, ampak sem le skerbela, da sem njeno dušo hitro lepo osnažil, ktera se je tudi kmalo potem vsa lepa v svete nebesa preselila.

V Manuci, na otoku Majota v Afriki je misijonska hiša, v kterej je tudi več zamorskih otrok, ki so pripovedovali, kako so v to hišo prišli: „Ko sem bil še majhen“, pripoveduje eden teh otrok „imeli so me moji starši za gluhonemega, zatoraj so me hotli v vodo vreči. K moji veliki sreči, pa je slišal ta hudobni naklep neki sosed,

ki je bil pošten mož. Temu sem se jaz usmilil in reče mojim staršem, da me hoče s saboj vzeti. Starši so bili s tem zadovoljni in on me je potem v to misijonsko hišo pripeljal“. — In neki drugi otrok pripoveduje: „Mene je pa moja mati za nekoliko pedí sukna, katero ji je neki Arabec ponudil, zamenjala“. In zopet druga dva mala zamorca pripovedujeta, da ju je mati, da bi si jih bila odkrižala, dala na polje zanesti in ondi pustiti i. t. d. — Nekega dne šli so otroci te misijonske hiše memo pokopališa, kar vgladajo ondi kakih osem let starega otroka, kako se je po travi sem ter tje metal; gospod, pri katerem je bil ta otrok v sužnosti, dal ga je namreč tje vreči.

Otroci gredo bliži in kaj vgladajo! — vse telo tega otroka bilo je s strašnimi že gnjilimi ranami obdano, ktere je cel roj negnjusnih muh pikalo. Z vsim svojim največim prizadevanjem je ta vboga stvar komaj povedala, da že pet dni tukaj leži, da mora roso serkati in kakor osel travo jesti“. Tem otrokom se je revše v serce usmililo, zatoraj ga z vso previdnostjo vzdignejo in v misijonsko hišo zanesejo, kjer je tudi dva dni pozneje, ko je bil popred še keršen, umerl. — Takih žalostnih prigodb o nesrečnih ajdovskih otrocih, bi vam zamogel še veliko veliko pripovedovati, ker več sto tisuč jih je, pa celo reči smem, več milijonov ajdovskih otrok je, ki se jim ravno tako hudo godi, kakor ste sedaj slišali.

Kako pa zamoremo revnim ajdovskim otrokom pomagati.

Jaz vam že na obrazu vidim, ljubi otroci, kako se vam ti reveži smilijo in kako sami pri sebi mislite: „o tim revežem mora biti pomagano“! Glejte, predragi,

ravno tako so tudi že pred tridesetimi leti dobri ljudje mislili, posebno neki pobožni škof iz Nansi na Francozskem, pa je že sedaj v večnosti; imenoval se je Karl August žlahtni Forbin-Janzone. Temu pobožnemu škofu je ljubi Bog prelepo misel vdihnil, namreč posebno vas otroke za pomočnike in rešitelje revnih ajdovskih otrok storiti. — Keršanski otroci bodo v Božjih rokah naj boljša sredstva, da se ajdovskim otrokom na pomoč pride. Glejte, ta lepa misel je pobožnega škofa napotila, da je „Dela Jezusovega Detinstva“ vstanovil. On je bil za terdno prepričan, da, če vsi keršanski otroci iz mnogih deželj skupej pomagajo, bodo z Božjo pomočjo veliko dobrega in imenitnega storili, če le vsaki teh keršanskih otrok kaj malega k temu pripomore, namreč vsaki dan le eno „Češena si Marija“ moli in vsaki mesec le 2 kr. za taiste daruje. Ta blaga misel in ta modri načert dela „Jezusovega Detinstva“, po katerem vi keršanski otroci tako lahko vbogim ajdovskim otrokom pomagati zamorete, je zato pa tudi precej od začetka že vsem močno dopadel, tako svetemu očetu papežu, škofom in drugim duhovnikom kakor tudi staršem in učenikom, prav posebno pa otrokom in za gotovo vem, da tudi vam, ki to berete, dopada. Jaz vem, da imate veliko sočutje in usmiljenje z ajdovskimi otroci in kako bi jim vi radi pomagali; in ker vam jaz pripovedujem, da zares zamorete tem otrokom pomagati in to še na tako lahki način, namreč s tem, da se dela Jezusovega Detinstva poprimete, vsaki dan za nje eno „češena si Marijo“ zmolite in vsak mesec 2 krajcarja za nje darujte — že naprej vidim, ko bote to slišali, pritekkel bo mali Jožek in Janezek in mali Karol in pridna Marica in Anica in kakor se že vsi ti vsmiljeni otroci imenujejo, k očetu in materi in jih bodo

prosili, rekoč: „Oče, mati, jaz bi tudi rad enega takega revnega in zapušenega otroka kupil; bom pa zato v prihodnje bolj vbogljiv in bolj priden“.

Nad delam „Jezusovega Detinstva“ bote vi otroci še večje dopadajenje in še obilniši veselje imeli, ako vam še le povem, da vi z vašim usmiljenjem, z vašo molitvijo, z vašimi malimi darilci tolikanj dobrega storiti zamorete, da si vsega še prav misliti ne morete. „Dela Jezusovega Detinstva“ zamore namreč s časoma vse Kitajsko kraljestvo, v katerem 400 milijonov ljudi živi, k keršanstvu spreobrniti in tako bodo otroci zvršili to, kar odrašeni ljudje še do zdaj niso mogli doseči. In kako se ima to zgoditi? Glejte že precej pri vstanovljenji te „Deła“ je Bog več pobožnim ljudem vdihnil blago misel, naj bi se namreč ajdovski troci v nalašč zato napravljenih hišah za katoljske misijonarje odgojevali in izučevali. Zatoraj naj bi se ne le v keršanstvu, temuč tudi v vseh kitajskih vednostih, šegah in navadah in tudi v kitajskem jeziku podučevali. Ko bi enkrat odrastli, naj bi bili v mašnike posvečeni, ali naj bi pa kot učeniki ljudstvo podučevali in ker bi bili domačini, bi Kitajci od njih veliko rajši keršanstvo sprejemali, kakor pa od ptujih evropejskih misijonarjev, o katerih velikokrat celo nič slišati nočejo; Kitajci so namreč tako prevzetni in ošabni, da vsacega ptujca zaničujejo. Glejte, predragi otroci, tako bodo ti mladi Kitajci, ki bodo po vaših molitvah, in po vaših milih darovih izrejeni, podučeni in v mašnike posvečeni, na tisoče to široko kraljestvo preromali in sveto evangelje, veselo oznanilo, o vstajenji Kristusovem“, „o Alleluji“, „o odrešenji sveta“ in sploh o resnicah oznanjevali svojim domačim ljudem. Pri-povedovali jim bodo od dobrega Očeta, ki je nad nami

in od nebes bodo oznanjevali tistim ljudem, ki so bili do sedaj v malikovanje in pregrehe vsi vtopljeni in veliko milijonov duš bodo za nebesa pridobili, ktere bi bile sicer na vse veke pogubljene. Glejte, potem bodo te duše veselo prepevale: „Delo Jezusovega Detinstva nas je rešilo; otročja molitev, otročja ljubezen je velike imenitne reči storila“! Ni je veči dežele na svetu, kakor je Kitajska dežela, in ravno to, kar je nar večega, ravno to morajo otroci premagati in si osvojiti; to je Božja volja; že svet Pavel govori: „Kar je slabo pred svetom (in k temu spadate vi otroci) je Bog izvolil, da bi s tem to, kar je močno osramotil; in to malo je odločil, da bi to veliko premagal“. Sedaj, preljubi otroci, sedaj se ne morete več pritožiti, da vi nič imenitnega storiti ne smete in ne zamorete. Vi zamorete naj imenitniši reči zveršiti, če „Delo Jezusovega Detinstva“ goreče zveršujete, vi zamorete veliko Kitajsko deželo za sveto katoliško čerkev pridobiti! Vi bi se vtegnili misliti: to je vendar-le nekoliko pretirano in prisiljeno; tako hitro vendar-le ne bo šle s pokristjanjevanjem in s spreobračevanjem vse Kitajske. Na to vam hočem dvoje odgovoriti; prvič: Dela za Božjo čast in razširjevanje Božjega kraljestva storjene, imajo desetkrat boljši in hitrejši vspeh, kakor si ga človek le misliti zamore; drugič: poglejmo na Angležko; Angležka dežela se je tudi tako hitro pokristjanila. Poslušajte, kako se je to godilo: Okoli leta 600 po Kristusu, živel je v Rimu nek pobožen opat. Bil je pozneje za papeža izvoljen in se je imenoval Gregor Velki. On gre necega jutra po tergu in vidi mlade sužnje na prodaj, katerih lepa unanjest ga je precej zanimala. On jih vpraša, od kod so in če so kristjani; oni mu odgovorijo, da so Angli (t. j. An-

gleži) in še ajdje. „O kolika škoda“, vzdihne opat, „tako lepega obličja kot angelji, pa še v sužnosti satanovi“. On se precej napoti k takratnemu papežu Benediktu I., mu pove, kaj je videl; z dovoljenjem svetega Očeta napravijo potem misijon na Angležko in glejte v malo letih že bila je vsa dežela spreobrnena in Angležka postala je keršanska dežela. Ali pa — poslušajte, kaj se je 200 leti pozneje zgodilo! Cesar Karol, imenovan Velki, premagal je Saksonsko in si jo je osvojil. Sedaj hotel je tudi pravo keršansko vero v tej deželi vpeljati; pa — ni se mu posrečilo; ravnal je namreč pri tem svojem početju s preveliko ojstrostjo in prav s silo. Sedaj pa pošlje on več mladih Saksoncev v samostanske šole svojega cesarstva, kjer so bili v mašnike posvečeni, za misijonarje izrejeni in potem vernili so se zopet v svojo domovino; in glejte, z veseljem sprejeli so sedaj Saksonci od svojih rojakov sveto vero in v kratkem že cvetelo je keršanstvo po vsi Saksonski deželi. Glejte, ravno tako bo tudi z otroškim misijonom na Kitajskem. Tudi tukaj se bo keršanstvo z vsemi svojimi blagri ložje in hitrejši razširilo, kakor si vi mislite; nek poseben blagoslov Božji spremlja namreč to družbo molitve in prave keršanske ljubezni. Svoj začetek ima ta družba na Francozkem in kako čudovito hitro se je ona po Laških, Španskih, Angležkih in po nemških deželah razširila! Hočem vam tukaj povedati koliko so že otroci, odkar ta družba obstoji s svojimi krajcarji že skupaj spravili za rešenje revnih ajdovskih otrok.

Dohodki

„družbe Jezusovega Detinstva“.

V letu	goldinarjev	V letu	goldinarjev
1843	9.000	1859	502.000
1844	24.000	1860	575.000
1845	40.000	1861	561.000
1846	31.000	1862	597.000
1847	38.000	1863	650.000
1848	50.000	1864	651.000
1849	66.000	1865	705.000
1850	100.000	1866	712.000
1851	153.000	1867	644.000
1852	233.000	1868	761.000
1853	266.000	1869	755.000
1854	330.000	1870	680.000
1855	412.000	1871	593.000
1856	447.000	1873	838.000
1857	439.000	1874	863.000
1858	362.000	—	—

In kaj so otroci s svojimi molitvami in s svojimi krajcarji že do sedaj dobrega storili? Poslušajte, kaj se je samo od leta 1862. do leta 1873. storilo.

V letu	je bilo otrok keršenih	izrejenih	V letu	je bilo otrok keršenih	izrejenih
1862	390.738	13.538	1868	396.696	54.642
1863	256.332	12.870	1869	209.066	39.452
1864	356.353	24.316	1870	256.385	28.200
1865	375.794	37.474	1871	314.000	35.000
1866	383.206	41.226	1872	342.067	38.560
1867	371.419	42.997	1873	267.607	41.768

Tedaj samo v teh dvanajstih letih je bilo štiri milijone ajdovskih otrok keršenih, katerih večina je že zdaj v svetih nebesih. Z denarjem „dela Jezusovega Detinstva“ podpiralo se je pred kratkem časom 70 mi-

sijonov; v teh misijonih vzdrževalo se je 242 hiš za sirote, 798 šol, 127 delavnic in učilnic za delo, 30 pri-
stav in oskerbelo tudi 307 lekarnic: vse te naprave
služijo „delu Jezusovega Detinstva“. Tedaj je dognano,
da so otroci dela Jezusovega Detinstva z Božjo pomočjo
zares velike in imenitne reči storili.

„Delo Jezusovega Detinstva“ pa ne koristi samo
zapušenim ajdovskim otrokom, ampak ona koristi tudi
keršanskim otrokom.

V fari Montabaur na Nemškem prišla je nedavno
k tamošnjemu duhovnemu pastirju sedemletna deklica, in
mu je vsa vesela pripovedovala, da so ji njena mati
dovolili, da se sme v nebesa vpisati. Nedolžna deklica,
imela je „delo Jezusovega Detinstva“ in pa nebesa za
eno in ravno tisto. In zares, če stvar nekoliko bolj na
tanko pregledamo, videli bomo, da sta to delo in pa
nebesa tudi za keršanske otroke v tesni zvezi. „Dela
Jezusovega Detinstva“ je za nje posebno močno sredstvo,
po katerem zamorejo bolj gotovo v nebesa priti. To pa
tako-le:

Veliko naših otrok se ima ravno timu delu zahvaliti,
da so bili keršeni in posvečujoče gnade Božje deležni;
pri vseh molitvah in svetih mašah se namreč prav po-
sebnost moli za keršanske matere, da bi nobeden njih otrok
brez svetega kersta ne umerl. In upati smemo da tudi
na milijone ajdovskih otrok, ki so bili po delu Jezusovega
Detinstva keršeni, in ki se sedaj v nebesih veselijo, te
prošnje podpirajo.

V mestu A. je neki pobožni materi že petero otrok
pomerlo, preden so še zamogli svet kerst prejeti. Vsa
žalostna in pobitega serca praša v teh nadlogah nekega
duhovna za svēt. Ta ji svetje, naj ona tistega otroka,

ki ji bo sedaj prvi imel rojen biti, v to delo vpiše, naj opravlja vsaki dan predpisano molitev in naj tudi blagoslovljeno svetinjo nosi in glejte, prvo dete, ki ga je dobila, je že zamoglo biti keršeno, pa je potem tudi precej umerlo. Duhoven ji svetje, naj ona tudi za naprej še te molitve opravlja in naj Boga prosi, da bi otrok, če bo še kterega dobila, ne samo svetega kersta deležen bil, ampak da bi tudi potem še pri življenji ostal, in tudi to prošnjo ji je Bog uslišal, in ti starši imajo sedaj zdravega in čverstega dečka.

To delo, preljubi otroci! pomaga pa tudi vašim staršem, učnikom in duhovnom, da zamorejo oni ložej iz vas pobožne in bogaboječe kristjane, poštene državljane in sploh koristne ude vse človeške družbe izrediti. Tolikanj molitev, ki se jih vsaki dan v delu Detinstva opravlja, tolikanj prošenj za revne ajdovske otroke, tolikanj svetih maš, ki se tudi za vas vse berejo, tolikanj praznikov, tolikanj kratkočasnih spisov in knjig, ki se imenujejo: „Letopisi dela Jezusovega Detinstva“ (Jahrbücher des Werkes der hl. Kindheit) kakor tudi mogočne priprošnje od več milijonov otrok, ki se sedaj v nebesih veselijo, Boga častijo in hvalijo in se vedno tudi vas spominjajo: to vse je pač gotovo močno in zdatno sredstvo tudi za vašo dobro in pravo odrejo. V dokaz temu hočem vam iz imenovanih „letnikov“ nektere izgledе tukaj navesti.

Neko malo, še komaj poltretje leto staro dete se naj rajši z malo Jezusčkovo podobico igra, jo ljubkuje in na serce pritiska in ne mara za nobene druge igrače. Če ga starši hvalijo, jih vselej prosi, naj to tudi njegovemu malemu Jezusčku povejo, če ga pa kaj posvarijo, jih pa zopet prosi, naj vsaj Jezusku tega ne povejo; in če ga starši zavernejo: „saj tvoj Jezusček vse ve, on ti še

celo v tvoje serčice vidi“, pravi: „pa vendar, če me njemu zatožite in poveste, da sem se slabo obnašal in bo videl, da ste tudi vi na-me hudi, potem me ne bo nič več rad imel in bo tudi on na-me hud“.

Neko malo deklico starši naj ložje vkrotijo, če ji zažugajo, da jo bodo Jezuščeku zatožili. Če ji kaj zapovejo ali prepovejo, kar ne stori ali ne opusti rada, ji je le treba reči: „Jezušček hoče tako“, in naenkrat je vsa njena svojeglavnost odpravljena.

Neka druga mala še ne prav pet let stara deklica, ki je pa že kake pol leta šolo obiskovala in se že tudi nekoliko keršanskega nauka učila, pride nekega večera vsa solzna k svoji materi in jih prosi, naj bi ji dovolili, da gre k spovedi: „Jaz sem danes ljubega Jezusa žalila, ker sem greh storila“. Mati pa ji pravijo, naj le prav serčno Jezusa odpušanja prosi, ljubi Zveličar ji bo rad vse odpustil; prigovarjajo ji nadalje, da je tudi še premajhna, kadar bo enkrat sedem let stara, potem naj bo tudi k spovedi šla. Deklica pa odgovori: „Jaz to že vem, ali to velja le za otroke, ki še ne vedo razločiti kaj je hudo in greh; jaz pa vem, da sem greh storila, tedaj smem tudi k spovedi iti“.

Zopet nekega družega kakih sedem let starega dečka so njegov oče, ki so bili kupec, večkrat kam pošiljali, da jim je kako naročilo opravil, kako pismo na pošto nesel i. t. d. Ta otrok pa ne le, da je očetu večkrat vgovarjal, temuč je bil tudi igri tolikanj vdan, da večkrat ni vtegnil očetovih povelj spolnovati in jim kako pot prihraniti. Znal je dobiti vse mogoče izgovore, samo da si je časa za svoje igre pridobil. In če so bili vsi izgovori zastonj, je pa na videz vbogal; pa je potem svojega mlajšega brata poslal; ta je pa naročilo večkrat

napačno opravil in oče so se zaradi tega nad Karlom večkrat hudovali, ga opominjevali in tudi ga kaj malega kaznovali. Pa vse to ni nič zdale. Vse opominjevanje bilo je kakor bob v steno. Necega dne pa pride Karl k očetu in jih prav ponižno prosi, rekoč: „Oče, kadar bote v prihodnjic še kake naročila imeli, le pošljite me kadar in kamor hočete, z veseljem vam hočem vse storiti, nikdar več svojega brata pošiljati in vas s tem nič več žaliti“. „Prav tako“, odgovorijo oče; in od tega časa bil je Karl naj vbogljivši in naj postrežljivši deček. Da so oče le mignili, bil je Karol že na nogah. Čez kakih deset dni priteče pa Karol k očetu in jih prosi: „Oče, če ste zadovoljni z mano, podarite mi pet srebrnih grošev!“ „Pa za koga?“ „Kaj hočeš z denarjem početi!“ „Jaz pet srebrnih grošev močno potrebujem za revne ajdovske otroke“, odgovori jim Karol. „Jaz hočem ta denar ljubemu Jezusku podariti“. Sedaj mu oče precej dajo pet srebrnih grošev in Karol od velikega veselja sam ne ve kaj početi. Sedaj so oče spoznali, kje je pravi vzrok tega nenavadnega poboljšanja svojega otroka, in čudili so se velikemu zatajevanju in veliki ljubezni Karolovi, katero je kazal do ljubega Jezusa in do revnih ajdovskih otrok.

Poslušajte še kako je neka dobra deklica srebrni groš porabila. Dali so ji namreč mati na sejmski dan srebrni groš, da bi si zanj kupila, kar bi hotela. Ali glejte, ona ne hiti precej si kake cukrarije kupiti, kakor bi jih bilo sto družih njene starosti storilo, temuč pri- nesel srebrni groš svoji učiteljici, s pristavkom, da ga daruje za revne ajdovske otroke.

Učiteljica pa dobro vede, da ti revni starši ne morejo dostikrat svojemu otroku tacega veselja napraviti,

odgovori deklici, naj si ona za sedaj s tem grošem le postreže, kolikor si more. Ali dobri otrok odgovori: „Ko bi si jaz za ta denar potice ali kaj drugega tacega kupila, bi potem, kadar bi jo pojedla, nobenega veselja več ne imela; če pa dam te krajcarje za revne nejeverske otroke, jim pa vendar veliko koristim“. In to poslednje izgovorila je s toliko radostjo, da so ji samega veselja solze igrale v očeh. Ta dobrodelnost bila je za otroka večje veselje, kakor košček medene potice ali kake druge sladkarije.

Glejte tedaj, kako dobrodeljno vpliva misel na ljubo Božje dete Jezusa in pa usmiljena ljubezen do nejevernih otrok, tudi na naše otroke! Kolikanj dober vtis naredijo taki izgledi iz otročjega življenja, na rahlo občutno otročje serce, posebno če pametni starši in modri redniki otroke še pri posebnih priložnostih na to opomnijo; in koliko takih lepih izgledov dobijo otroci v imenovanih „Letnikih svetega Detinstva“. Dognano je tedaj, da je delo svetega Detinstva posebno močno sredstvo, otroke, ki se tega dela lotijo, za nebesa izrejevati, da tedaj tudi keršanskim otrokom silo veliko koristi. Pač resnične so toraj besede P. Seisl-nove, nekega ameriškega misijonarja, ki si je tudi v severni Ameriki kaj veliko prizadjal za vstanovljenje in razširjevanje tega dela, ko pravi: „Ne vem odločiti, komu delo „svetega Detinstva“ več koristi, ali nejevernim ajdovskim otrokom, ali otrokom keršanskih staršev“. Imeniten je tudi nauk nekega starega in skušnega dušnega pastirja, ko piše: „Duhovni in tudi svetni učenci, kateri sebi izročeno mladino po keršansko izrediti hočejo, si ne morejo v dosego svojega namena nobenega boljšega pripomočka izvoliti, kakor je ta, da pri nji vpeljejo „delo svetega Detinstva“. In to je tudi resnično. Starši,

učeniki in dušni pastirji, nas iz lastne skušnje od dobrodejnih nasledkov tega dela prepričujejo.

Še nekaj naj bo tukaj opomnjeno. Zdi se mi, da si je previdnost Božja „delo Jezusovega Detinstva“ prav posebno za naše čase v to izvolila, da se sveta vera v srcih keršanskih otrok ohrani in vterdi. Kdo bi tajil, da je prav posebno današnje dni mladina naj večjim nevarnostim izpostavljena, naj dražji, ja nebeški zaklad, zaklad svete vere zgubiti; po naj mnogoverstniših in naj bolj zvitih potah, prizadeva si velika množica brezvestnih ljudi ta svoj hudobni namen doseči in kar je še najbolj nezaslišano, še celo po šolah delajo bresverni učeniki na to, mladini sveto vero iz src iztergati in jo tako v naj veči časno in večno nesrečo pogrezniti. Zdi se mi toraj, da je previdnost Božja sklenila, da ravno s tem, da keršanska mladina neprecenljivi zaklad svete vere ajdovskim otrokom prinaša, ona taisto tudi v svojih srcih vedno bolj vterjuje in oživlja in da nam tako ravno iz te mladine serčen junaški in v sveti veri močan zarod priraste. In že samo iz tega obzira, jaz serčno želim, da bi se delo „svetega Detinstva“ povsod vpeljalo in kolikor mogoče tudi pospeševalo, zakaj ono je res, kakor smo sedaj slišali, terdna vez, ktera mladino vedno bolj s sveto cerkvijo združuje in jo pred mnogo nevarnostim obvaruje.

Naš sveti Oče Pij IX. so toraj tudi v nekem svojem „Breve“ od 18. julija 1856 svojo pohvalo in svoje posebno veselje nad delam „svetega Detinstva“ izrekli in ga tudi vsemu katoljškemu svetu prav gorko priporočili. Med drugim pišejo v tem svojem „Breve“ tudi to-le:

„Ker si je delo svetega Detinstva Jezusovega nalogo postavilo, nesrečne ajdovske otroke večnega pogub-

ljenja rešiti in jim v zveličavni kopeli svetega kersta svete nebesa odkleniti, kliče in opominja ono ob enem tudi katoljske otroke, naj tudi oni po svoji moči k njih rešenju kaj pripomorejo in naj z izverševanjem tolikanj veličastnega dela ljubezni do bližnjega že zgodaj veliko dobroto Božjo spoznajo, da so v pravi sveti veri rojeni in da so udje svete katoljske cerkve; naj spoznavajo tisto dobroto, katero današnje dni priverženci umoverstva (tisti, ki so le po imenu kristjani) tako po krivici zaničujejo in zasramujejo. Ker tedaj ta novi izraz prave keršanske ljubezni (delo svetega Jezusovega Detinstva namreč) v otročjih srcih sveto keršansko vero oživlja in jih s pravim usmiljenjem navdihuje, je ono pač pripravno, jih vneti in navdušiti s hrepenenjem po izveličanji duš in po razširjevanji blagodejne luči prave svete vere“. — In na zadnje opominjajo še sveti Oče, škofe vsega katoliškega sveta, naj vsaki izmed njih to delo v svoji škofiji vpeljejo in ga kot vzraščajoče se drevesce v vinogradu Gospodovem, pridno gojijo in redijo, da bo potem obilnega sadu prinašalo.

Kako pa je z delovanjem svetega Jezusovega Detinstva v Avstriji?

Ne da se tajiti, de je delo sv. Detinstva nekaj let potem, ko se je začelo tudi v Avstriji od vsih, kateri so ga bolj na tanko spoznali, z veliko navdušenostjo sprejeto bilo, in de so si ti veliko prizadevali, ga razširati in pospešiti. Nasledne zgodbe to potrdijo.

Ko je bil v letu 1851 gospod korar Žam iz Pariza, ki je tačas ravnatelj tega dela bil, na svojim popotvanji skoz Nemčijo, na Dunaj prišel, je bil na cesarskim dvoru prav prijazno sprejet, kakor to letniki

od 1852 poročajo. Gospod Žam sam piše med drugim tako-le: „Presvitli cesarski družini je bilo prihranjeno našimu delu duri velikiga avstrijanskiga kraljestva odpreti, ga z veljavo svojiga zgleada vpeljati, in mu srca pridobiti. Cesarska rodovina je namreč delo sv. Detinstva pod svoje varstvo vzela. Mladi cesarjeviči so se z svojo svitlo materjo, nadvojvodino Zofijo, kot udje tega dela lastno-ročno zapisali in kakor znamnje svoje sosebne milosti predniku tega dela v Pariz svoje podobe poslali. Nadvojvoda Ferdinand in Ludovik, brata cesarjeva, sta se svetega dela Detinstva še posebno vdeležila; prvi ni zametval, z imenitnostjo nar višjiga poveljnika na morju, katero službo je že opravljal, vrednost branivca tega ponižnega dela združiti; drugi 9 let star, je na čelo naših tovaršev v Avstriji stopil.

Ne dolgo potem je bilo poterjeno in priporočevano delo sv. Detinstva v mnogih avstrijanskih škofijah po visoko častitljivih škofih.

Koliko se je tudi mladina za to reč poganjala, tega je priča ta-le zgodba. Neki ubog gimnazijalski dijak iz Solnograda je pisal v l. 1852 v ti reči nalašč list do omenjeniga korarja Žama v Pariz in ga je prosil francozkih letnikov, kateri so v Parizu že izhajali. (V Pariz list pisati — in ubogi dijak — popolnoma neznanimu — in verh tega še korarju, to je bilo zlasti o tistim času, veliko!) V svoje naj večji veselje je dobil odgovor in „letnike“. De je imenovani dijak tudi za sv. Detinstvo darove nabiral, pač ni treba še le določno praviti.

Pa v duhovnim življenji se enako godi, kakor v pozemelskim svetu. Tudi nar močnejši ogenj, ako se mu vedno derv ne priklada, začne pešati, in na zadnje

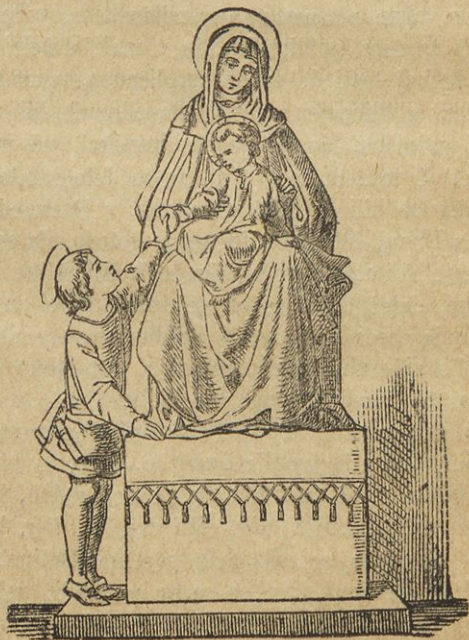
popolnoma vgasne. Tako bi bla tudi vnema za red sv. detinstva, ktere v Avstriji gotovo ni manjkalo, z enakim sredki kakor se je godilo na Francozkim, vedno rejena biti mogla. Al tega je, de bi tako ne! manjkalo. In tako je prišlo, de ta vnema ne le ni rastla ampak počasi tudi opešala.

V neki mali knjižici sem bral, koliko so avstrijski otroci v zadnjem letu (namreč od 1. aprila 1873 do 31. marca 1874) za delo „svetega Detinstva“ darovali: iz dvajset avstrijskih škofij, prišlo je nekaj čez 8000 gld. denarja skupaj. V „letnikih svetega Detinstva“ sem pa našel, da je na Francozkem, kjer je le tretjino več katoličanov kakor pri nas na Avstrijskem, v letu 1871 čez 310 tavžent goldinarjev, in v mali deželci Belgiji, ki ima komaj šesti del toliko katoličanov, kakor Avstrija, 87 tavžent goldinarjev za to delo oddanih bilo. To je pa tudi resnično, da se je še marsikaj več, kakor pa samo teh 8 tavžent v Avstriji za to delo izdalo, ker iz več krajev so bili doneski naravnost v Pariz odposlani, ne pa na Dunaj. Pri vsim tim pa je gotovo, da so avstrijski katoliški otroci glede prinašanja miloščine za sveto Detinstvo, daleč daleč za otroci družih dežel zaostali.

To je zares obžalovanja vredno in sicer: prvič že zavoljo ajdovskih otrok, katerim bi bilo lahko v veliko obilnišem številu pomagano, ko bi bili tudi avstrijski otroci v delu svetega Detinstva k njihovem rešenju po svoji moči kaj pripomogli; drugič, je pa to tudi glede avstrijskih otrok samih obžalovanje vredno, ker tudi oni sami veliko dobrot niso bili deležni, ker, kakor je bilo že povedano, prinaša delo svetega Detinstva tudi keršanskim otrokom, kateri so se ga poprijeli, veliko koristi. Kje pa tiči glavni vzrok, da do sedaj veliko veliko

avstrijskih otrok ni bilo v tim delu in da tako za ajdovske otroke ničesar storili niso? Posebno v tem, da niso avstrijski otroci do sedaj celo nič ali pa le kaj malega o tej družbi vedeli in da jim tudi ni znano bilo, kako hudo se ajdovskim otrokom godi.

Pred nekoliko dnevi mi je nek duhoven pisal. „Jaz bi sam ne bil verjel, da je mogoče delo svetega Detinstva s tako majhnim trudom vpeljati“. In tako se povsod godi: če vi otroci le slišite pripovedovati ali pa sami berete, kako hudo se ajdovskim otrokom godi, ste precej pripravljeni jim pomagati; ste precej pripravljeni vsaki dan eno „češeno si Marijo“ za nje zmoliti in marsiktera

mati mi je že pripovedovala, da še zvečer mirno zaspati ne morete, preden niste „češena si Marije“ zmolili; tudi ste pripravljene kaj več delati, da si s tem par krajcarčkov prislušite; pripravljene ste storiti, kakor je naredil mali sv. Herman, ktereга tukaj na podobici vidite, kako ljubemu Jezušku jabelko daje; glejte tako ste tudi vi gotovo pripravljene iz ljubezni do Jezusa si včasih kako jabelko, kake sladkarije ali kake igrače si pritergati, če le veste, da si zamorete s tem kak krajcarček prihraniti in ga za revne ajdovske otroke darovati. Če tedaj v Avstriji delo svetega Detinstva do sedaj ni dosti napredovalo in cvetelo, bilo je vzrok temu posebno to, da vi otroci od tega dela še niste dosti slišali in zvedeli. Na Francozkem n. pr. pa dobi vsakih dvanajst dečkov skupaj, vsake dva mesca majhno knjižico, imenovano: „Letnik“, v katerih tolikanj lepih pripovedi berejo in zvejo. Takih knjižic se samo v Francozkem jeziku 150 tavžent iztisov tiska. Enako dobivajo tudi na Nemškem otroci vsakega četert leta tako knjižico in tudi ondi jih vselaj 50 tavžent iztisov tiskajo; tako tudi po Laškem, Španjskem, Portugalskem, Angležkem i. t. d. Kolikanj priljubljene so otrokom take knjižice, zamorete iz tega spoznati, da je v Freiburgu na Badenskem neko judovsko dekle svojo učiteljico prosilo, naj ji dovoli, da bi smela tudi ona to knjižico dobivati in jo brati, ker starši so ji v to že privolili. Na Francozkem, v Belgii i. t. d. se je prav očitvidno pokazalo, da take knjižice delo Jezusovega Detinstva močno pospešijo, in v gorečnosti poterjujejo. Tudi pri nas v Avstriji se je enako godilo. V tistih krajih, kjer otroci te knjižice dobivajo, tudi delo tolikanj veselo napreduje. Prizadevati si toraj hočemo, da boste tudi pri nas v Avstriji vi otroci povsod take knjižice dobivali.

Nek francozki škof pišejo o teh letnikih to-le: „Prav vljudno vabimo vse kristjane, vsake starosti, naj prav marljivo prebirajo „letnike“ svetega Detinstva; ti letniki so namreč ravno tako kakor one knjige, ki tolikanj navdušujejo za razširjevanje svete vere, tudi polni vneme in gorečnosti za pravo zveličansko vero in za edino pravi blagor človeštva“. Obširnejši o teh „letnikih“ dobi se v „Regeln des Werkes der hl. Kindheit“. Nr. III.

V sveto Detinstvo se sprejemajo otroci počenši od svetega kersta, pa do 21. leta. Kteri so to leto spolnili, se pa zamorejo le kot dobrotniki milost ali gnad vdeležiti; deležni so vsak ponedeljek dveh svetih maš, ki se berete v cerkvah posvečene svetemu Detinstvu Jezusovemu, in Materi Božji, in veliko odpustkov, ki so zaznamnjani na dotičnih podobicah. Po posebnem privoljenji svetega Očeta se jih morajo vdeležiti tudi otroci, ki še niso bili pri svetem Obhajilu.

Sedaj še nekaj zoper nektere vgovore.

Dobijo se med odrašenimi ljudmi tudi taki, katerim to delo ni po volji, to pa zato, ker ga ali prav ne poznajo, ali pa ker so tako hudobni, da jim je prav vse eno, ali se nesrečni ajdovski otroci zveličajo ali pa večno pogubijo.

Ti hudobneži tudi vas otroke večkrat slepijo, da bi vas od teh dobrih namenov odvernili, zatoraj vam hočem jaz pokazati, kako hudobni so ti njihovi naklepi. Oni vam vtegnejo reči: „Če že otroci v družih deželah toliko za rešenje ajdovskih otrok storijo, pač ni potreba da bi se še avstrijski otroci v to vtikali“. Je li to resnično? Ne, to je popolnoma napačno; jaz vam hočem ob kratkem povedati zakaj? — Znano vam je, da je število vseh ajdov

neizrečeno veliko, šteje se jih namreč 700 milijonov; sedaj si zamorete misliti, kako veliko je tudi število ajdovskih otrok. Ti darovi, kar jih je bilo do sedaj za nje izdanih tedaj še nikakor ne zadostujejo. Misijonarji, ki so v ajdovskih deželah, pa tudi vedno prosijo, naj bi jih kristjani podpirali, tako s svojimi molitvami, kakor tudi z milimi darovi, da bi tako zamogli še več otrok rešiti. Večkrat ne morejo revnih otrok sprejemati, ktere jim nesrečni starši prinašajo, ker jih nimajo s čim preživiti in izrediti. Če pridejo misijonarji v Afriki na kak terg, kjer se sužnji prodajajo, med kterimi je tudi več otrok, se velikokrat slišijo mile prošnje, s kterimi ajdovski otroci misijonarje kličejo in prosijo: „Od kupite me, rešite me“! Pa — kakor bi radi prav veliko otrok rešili, vendar jim večkrat ni mogoče; včasih — le zamorejo nektere rešiti, ker jim denarja primanjkuje. O, kako se pač misijonarjem te reve smilijo, ko jih; vidijo, kako so od vseh zapušeni, ko poslušajo njih milo tožeče, po pomoči kličijoče glasove in vendar jim ne morejo pomagati, ker nimajo s čem! Na tisoče teh zapušenih otrok je tedaj za vselaj za nebesa zgubljenih in bodo tudi telesno žalostno poginili, če jim ne bote vi Avstrijanski otroci vsaj s temi malimi darovi, ktere vendar le premorete, na pomoč prihiteli!

Kteri drugi odrašeni bi zopet vtegnili vgovarjati in reči: „saj imamo dosti domačih revnih otrok, naj bi se rajši za te boljše poskerbelo, kakor pa za une v popolnoma neznanih delih sveta“. — Tudi ta vgovor vas ne sme motiti, ampak vi jim zamorete tako-le odgovoriti: „Naši domači revni otroci ne bodo zaradi tega nič na zgubi, če se mi ajdovskih otrok usmilimo, temuč zgodilo se bo ravno nasprotno

kolikor bolj bomo mi ajdovskim otrokom pomagali, tolikanj gotovši in tolikanj rajši se bomo tudi domačih zapušenih otrok usmilili. Tega nas prepričujejo skušnje vseh krajev in vseh časov; tako vidimo, da so na Francozskem, v Belgiji in drugod, kjer so za ajdovske otroke že tolikanj storili, tudi veliko boljši in miloserčniši za domače revne otroke skerbeli, kakor pa drugod, kjer jim za ajdovske otroke ni bilo mar. Veliko je bogatinov, ki še do sedaj niso krajcarja dali za ajdovske otroke, ali pa niso bili ravno tako terdosrčni tudi do domačih revežev. Nikomur se tedaj ni treba bati, da bi naši revni otroci zato, ker se ajdovskim otrokom pomaga, kako škodo trpeli, temuč zgodilo se bo ravno nasprotno, kakor smo ravnokar slišali.

Še kateri tretji be morda vgovarjal: „pri teh družbah se toliko denarja v ptuje dežele pošilja, kar je za našo domačo deželo v veliko škodo“.

Takemu pa to-le odgovorite: Saj gre za druge reči še več denarja iz dežele. Kolikanj milijonov goldinarjev gre pa vsako leto v ptuje dežele n. pr. za žlahtne in imenitne jedila in pijače, za mnogoverstne oblačila in za druge potrate. Če so oni res tolikanj vneti za domačo deželo, in v tem, da gre denar v ptuje dežele toliko škodo vidijo za našo deželo, naj oni poprej skerbijo, da bodo tudi ti milijoni v domači deželi ostali. Tudi to jim zamorete odgovoriti, kar nam dobrotljivi ljudje večkrat pripovedujejo in z lastno skušnjo poterjujejo: Nobeden še ni zato v revšino prišel, ker je bil do bližnjega usmiljen; ljubi Bog namreč s stoternimi obrestmi poverne, kar smo zavoljo Njega revežem storili. In to ne velja le od posameznih miloserčnih ljudi, temuč tudi

od celih dežel. Ljubi Bog zamore namreč od dežele, v kateri ljudje revežem radi dela usmiljenja skazujejo, marsiktere nesreče in nadloge n. pr. požare, povodnji i. t. d. odverniti, kar bi sicer ljudem veliko milijonov denarja pobralo. Resnično je toraj, da usmiljenost in dobrodelnost ljudi, deželam ne škoduje in jih v vboštvo ne spravlja, temuč vse nekaj družega je, kar posameznim ljudem in tudi celim deželam tolikanj škoduje in jih v revšino spravi; naš Zveličar sam nam to pripoveduje, ko pravi: „Greh je, ki ljudstva nesrečne stori“. — Vi tedaj sprevidite, da si ti ljudje s svojim praznim govorjenjem zoper delo svetega Detinstva ne morejo dosti pomagati; vi sedaj spoznate, kako se oni zelo motijo in da se po takih nespametnih besedah ne smete dati zapeljati.

Naj sledi še nek lep izgled iz imenovanih „letnikov“.

Mladenč (zdi se mi, da je bil iz Tirolskega in skoraj gotovo tudi sin boljših staršev) daruje z veseljem vse kar ima, (tako se bere v pismu, ki je bilo darovom priloženo) namreč: 9 Napoleondorov, t. j. 72 goldinarjev, naj se z njimi v Cancibaru na tergu, kjer se sužnji prodajajo, 9 sužnjih otrok odkupi; zraven pristavlja še serčno željo, da ko bi imel denarnice in prihodke vseh bogatašev, hotel bi vse ajdovske in zamorske otroke odkupiti in vse morja prejadrtati, samo da bi zamogel tem revežem pomagati. Nadalje voli še en Napoleondor, naj bi se za njega kupilo olje ali pa voščene sveče za večno luč v misijonski kapeli v Cancibaru, ker misli in je prepričan, da bo ta večna luč, ki bo pred svetim Rešnjim Telesom gorela, Bogu ravno tako dopadljiva, in da jo bo ravno tako sprejel, kakor da bi on iz globočine svojega srca klical in prosil: naj Bog srca krist-

janov omeči, naj jih mili zdihi in klici nedolžnih otrok ganejo in jih s sočutjem in usmiljenjem navdajo. Tudi daje en Napoleondor za deset svetih maš, ktere naj se v misijonski kapeli v Cancibaru za mnogoverstne namene berejo, med drugim tudi v ta namen: naj bi Bog Tirolsko duhovščino razsvetlil in prav posebno za „delo svetega Detinstva“ vnel, da bi taisto pri ljudeh z vso gorečnostjo razglaševali, priporočevali in razširjevali!*) Zares, to je bil blagi mladenč! Ali tacih mladenčev se tudi med vami mnogo nahaja; prepričan sem, da enaka čutila tudi vas navdajajo; da tudi vaše serce gorko bije za družbo svetega Detinstva in da tisti izmed vas, ki še niso v tej družbi, te knjižice ne bodo meni nič tebi nič iz rok dali, temuč da bodo terdno sklenili:

„Jaz se hočem v delo svetega Detinstva vpisati, hočem moliti in te male darilca darovati v rešenje revnih ajdovskih otrok“.

Pojdi toraj sedaj precej in stori, kar si sklenil! Ljubi Jezus pa naj poterdi tvoj sklep in naj te blagoslovi!

---

*) Zdi se nam pa vendar, da ta vneti mladeneč nekoliko preveč zahteva, ker že v letu 1871 bilo je samo v Trientinski škofiji 2656 goldinarjev za sveto Detinstvo nabranih. Seveda, če se ta znesek primerja z onim Strasburgške škofije, v kateri je bilo leta 1870., dasiravno je bila po vojski hudo zadeta, vendar čez enajst tisuč goldinarjev za sveto Detinstvo izdanih: oni znesek ni velik. Koliko je pa še škofij v Avstriji, v katerih se za to družbo še pol toliko ni storili, kakor v Trientinski škofiji!

Ker mislim, da bote kot dobri otroci, to knjižico tudi svojim staršem pokazali, hočem pristaviti tukaj sim še besede **svetega Vicencija Pavlanskega**, ktere on keršanskim materam na serce poklada in želi, naj bi one te revne ajdovske otroke ravno tako ljubeznjivo objele in na serce pritisnile, kakor svoje lastne otroke. On piše: „Glejte keršanske matere, kako oni zapušeni revčiki iz neizmirne daljave svoje ročice proti vam povzdigujejo in vas prosijo ne le za časno življenje, ampak veliko več za večno življenje, ktero naj bi jim po svetem krstu došlo! Če jim ve na pomoč ne priskočite, bodo morali brez gnade svetega kersta umreti; na tisoče izmed njih bodo hudobni ljudje zadavili, vtopili, z nogami poteptali ali jih pa žive psom in svinjam vergli. Če pa ve za nje poskerbite s tim, da za nje kake milodare nabirate, ali pa s tem, da vse vaše otroke v delo svetega Destinstva vpišete, bodo pa živeli in ob enem jim ve tudi vrata v nebeško kraljestvo odklenete. Če ostanejo potem pri življenji, bodo vedno o vaši ljubezni usmiljenosti pričali, in bodo vam in vašim otrokom vedno novih gnad pri Bogu izprosili. Če pa tudi nekteri izmed njih odmerjejo, bodo pa nebesa v njih veliko angeljčkov pridobile, ki bodo potem vam in vašim otrokom zvesti angeljčki varhi in vas bodo branili pred vsemi nesrečami; vam varovali vse, kar vam je ljubo in drago. Nevidoma bodo oni vedno blizo vas in z vami se bodo tudi

oni radovali pri vaših družinskih veselicah; oni bodo vaše otroke k prvemu svetemu obhajilu spremljevali, bodo pa tudi vam na strani stali, ko bote zadnjo sveto popotnico prejekali; vas bodo spodbudovali in vam pogum dajali, v boju s peklenkim sovražnikom; in kadar bote za vselej oči zatisnili, se vam bodo oni zopet prikazali in vas v vašo pravo domačijo v nebesa spremili. Tam gori pa, kjer se nam bodo vse želje spolnile, tam gori v nebesih, bo vaše veselje še povekšano z veselo zavestjo, da ste ve s svojo ljubeznijo in usmiljenostjo onim revežem v svete nebesa pripomogle.

; oni
hajilu
li, ko
bodo
s pe-
j oči
i vas
Tam
tam
ve-
smi-
ogle.

Misjonske bukvice se dobivajo :

- pri v. č. gospodu **Luku Jeran-u**, uredniku „Zgodnje Danice“ v Ljubljani ;
- pri gosp. **Henriku Ničman-u**, bukvovezu v Ljubljani ;
tudi
- pri gospodu **Juriju Krašovic-u**, fajmoštru v Šmartnem pri Kranji ;
- pri v. č. gospodu **Francu Ogradi-u**, špiritualu v semenišču v Mariboru.

Podobice **Jezusovega Detinstva** dobivajo pri svojih domačih duhovnih pastirjih le tisti brez plače, kateri se delu Jezusovega Detinstva pridružijo.

Duhovni, kateri to bogoljubno delo prevzamejo, dobivajo podobice Jezusovega Detinstva v večem številu pri zgorej imenovanih, tudi nabrano miloščino njim odrajthjejo.
